

Sygn. akt VI U 315/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska – Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy z odwołania A. W.

od decyzji (...) w W. z dnia 6 września 2018 roku, znak: (...)

przeciwko (...) w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

orzeka:

- zmienia decyzję (...) w W. z dnia 6 września 2018 roku, w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 28 lipca 2018 roku do 22 lutego 2019 roku.

Sygn. akt VI U 315/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2018 roku znak: (...) (...) w W. odmówił A. W. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 28 lipca 2018 roku. W uzasadnieniu organ rentowy argumentował, że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia uznania, że po dniu 28 lipca 2018 roku jest on nadal niezdolny do pracy.

(decyzja z dnia 6 września 2018 roku – a.r.)

Do powyższej decyzji A. W. wniósł odwołanie wskazując, że nie zgadza się z nią. W uzasadnieniu podał, że po 28 lipca 2018 roku dalej pozostał niezdolny do pracy.

(odwołanie – k. 1-2)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z przyczyn podanych w decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 35-35v)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący A. W. był niezdolny do pracy i miał wypłacony zasiłek chorobowy od 18 sierpnia 2017 roku do 25 sierpnia 2017 roku oraz od 7 września 2017 roku do 27 lutego 2018 roku tj; przez 182 dni.

(okoliczności niesporne)

Decyzją z dnia 20 marca 2018 roku znak: (...) przyznał A. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres do 28 lutego 2018 roku do 28 maja 2018 roku w wysokości 90 % podstawy wymiaru. Kolejną decyzją z dnia 29 maja 2018

roku znak: (...) przyznał A. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 29 maja 2018 roku do 27 lipca 2018 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

(decyzja z dnia 20 marca 2018 roku – a.r.; decyzja z dnia 29 maja 2018 roku – a.r.)

W dniu 14 czerwca 2018 roku wnioskodawca wystąpił do organu rentowego o ustalenie uprawnienia do dalszego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu ogólnego stanu zdrowia.

(wniosek ZNp-7 z dnia 14 czerwca 2018 roku – a.r.)

A. W. pracował jako kierowca operator wykonując pracę fizyczną wymagającą dźwigania, długotrwałego utrzymywania tej samej pozycji. Od 17 lat leczy się na dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego. Wobec nasilania się dolegliwości przyjmuje znaczne ilości leków przeciwbólowych. Odwołujący ma ograniczoną ruchomość kręgosłupa na odcinku lędźwiowo-krzyżowym ze wzmożonym napięciem mięśni przykręgosłupowych. Cierpi on na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa w odcinkach piersiowym, lędźwiowo-krzyżowym z kręgozmykiem prawdziwym L5-S1 I stopnia.

Po dniu 28 lipca 2018 roku u odwołującego nadal utrzymywały się dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinkach: piersiowym, lędźwiowo-krzyżowym z kręgozmykiem i obustronny zespół korzeniowy wymagający kontynuacji leczenia. Ze względu na nasilenie dolegliwości odwołujący nie był zdolny do pracy po 28 lipca 2018 roku. Leczenie i rehabilitacja przez 12 miesięcy od 28 lutego 2018 roku mogły rokować odzyskanie zdolności do pracy przez odwołującego czyli w okresie 7 miesięcy od 28 lipca 2018 roku.

(opinia biegłej neurolog J. S. główna i uzupełniająca – k. 67, k. 120; opinia biegłego neurochirurga A. M. – k. 155-157)

Decyzją z dnia 21 maja 2019 r odwołującemu przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy o 1 marca 2019 roku na okres do dnia 31 maja 2020 roku.

(decyzja z dnia 21 maja 2019 roku, znak: I/10/045194187 – k. 84)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych – neurologa J. S. oraz neurochirurga A. M.. Opinie w zakresie ustaleń stanu zdrowia odwołującego, jego zdolności do pracy oraz perspektywy do odzyskania zdolności do pracy były spójne ze sobą, zawierały tożsame wnioski, były poprzedzone badaniem odwołującego oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej. Z powodów powyższych Sąd podzielił zawarte w nich ustalenia w całości i przyjął, jako podstawę rozstrzygnięcia. W zakresie opinii biegłego ortopedy K. K. głównej i uzupełniających Sąd nie podzielił zawartych w nich wniosków ponieważ są one odmienne od spójnych opinii biegłych neurologa i neurochirurga w zakresie tego czy po 12 miesiącach odwołujący mógł odzyskać zdolność do pracy, oraz tego do kiedy był niezdolny do pracy. Biegły z zakresu ortopedii K. K. uznał, iż odwołujący nie rokował powrotu do zdrowia w oparciu o badania przeprowadzone w dniu 19.11.2018 r i dodatkową dokumentację MR z dnia 2.10.2018 r . Istotne jest natomiast czy na dzień wydania decyzji w oparciu o wcześniej przeprowadzone badanie lekarzy orzeczników (...) stan zdrowia odwołującego rokował powrót odwołującego do zdrowia za siedem miesięcy. Biegły w tej kwestii się nie wypowiedział, opierając swoją argumentację o fakt, że po siedmiu miesiącach odwołujący wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty. Wobec czego jako decydujące Sąd uznał opinie neurologa i neurochirurga, którzy dokonali oceny stanu zdrowia odwołującego na dzień badania dokonanego przez lekarzy orzeczników (...). W zakresie zastrzeżeń i uwag do opinii biegłego ortopedy K. K. Sąd miał na względzie, że organ rentowy wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga. Sąd uznał ten wniosek za zasadny i uwzględnił go zasięgając opinii biegłego. Natomiast odnośnie zastrzeżeń i uwag odwołującego Sąd uznał je za zasadne i w związku z tym dopuścił uzupełniający dowód z opinii ortopedy. Ostatecznie Sąd mając na względzie całokształt postępowania dowodowego i wszystkie opinie biegłych nie podzieli ustaleń biegłego ortopedy m.in. w zakresie, że odwołujący nie rokował odzyskania zdolności do pracy w okresie po 28 lipca 2018 roku i wobec tego mógł wystąpić już w tym okresie o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy. Jak wynika z ustaleń Sądu o uprawnienie do renty odwołujący wystąpił w 4 marca 2019 roku co skutkowało ustaleniem prawa do renty nie od 28 lipca 2018 roku, ale dopiero od 1 marca 2019 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie A. W. od decyzji (...) odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 28 lipca 2018 roku.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2020 roku, poz. 870, dalej jako: ustawa zasiłkowa) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Należy więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy (tak też: A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna 2009). Świadczenie rehabilitacyjne ma za zadanie pomoc w dojściu do zdrowia i odzyskaniu zdolności do pracy, po chorobie, powodu, której ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy. Spełnia w tym zakresie podobną rolę jaką ma zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy.

Przesłankami przyznania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonemu są: uznanie go za niezdolnego do pracy po wyczerpaniu przez niego okresu zasiłkowego oraz stwierdzenie, że dalsze jego leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK 118/14: „(...) niezdolność do pracy jako przesłanka nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego musi dotyczyć pracy (stanowiska), w zakresie której uprzednio została orzeczona niezdolność do pracy, a nie zdolność do jakiegokolwiek innej pracy. Innymi słowy przepis ten stanowi o niezdolności do pracy wskutek choroby odniesionej do pracy (stanowiska) wykonywanej przed zachorowaniem”. Wobec tego, aby konkretnemu ubezpieczonemu mogło zostać przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, muszą wystąpić trzy pozytywne przesłanki: 1) wyczerpanie prawa do zasiłku chorobowego, 2) dalsza niezdolność do pracy i 3) rokowania odzyskania zdolności do pracy w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji leczniczej.

W niniejszej sprawie, jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłych z zakresu neurologii i neurochirurgii, po dniu 28 lipca 2018 roku odwołujący był nadal niezdolny do pracy w charakterze kierowcy. Z opinii biegłych neurologii i neurochirurgii wynika, że odwołujący mógł rokować odzyskanie zdolności do pracy po wykorzystaniu pełnych 12 miesięcy okresu świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z tym Sąd zważył, że zostały spełnione przesłanki do świadczenia rehabilitacyjnego czyli rokowanie do odzyskania do pracy po okresie wykorzystania świadczenia rehabilitacyjnego. Przy czym należy wskazać, że sam przepis nie wymaga aby taka zdolność do pracy powstała w okresie korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego lub choćby w ostatnim dniu 12 miesiąca wykorzystywania prawa do tego świadczenia.

Należy podkreślić, że przesłanką przysługiwania świadczenia rehabilitacyjnego jest ustalenie, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy, bez konieczności stwierdzenia, że nastąpi to w terminie 12 miesięcy od wyczerpania zasiłku chorobowego. Kwestią tą, w ostatnim czasie zajmował się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 lutego 2016 r. (III UZP 16/15, Lex nr 1965421), wskazując w jej uzasadnieniu „oceniany z uwzględnieniem reguł wykładni gramatycznej art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej wymaga zatem, aby po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, to znaczy po upływie maksymalnego terminu jego pobierania, nadal (czyli bez przerwy, ciągle) występowała niezdolność do pracy oraz żeby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w następstwie kontynuowanego procesu leczenia lub rehabilitacji leczniczej, ale równocześnie nie określa terminu, w którym ma nastąpić odzyskanie zdolności do pracy. Dla uznania, że warunek ten jest spełniony, wystarcza więc jedynie to, aby istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy w wyniku dalszego leczenia lub rehabilitacji leczniczej. Rokować zaś w znaczeniu językowym oznacza przewidywać, że będące przedmiotem "rokowania" zdarzenie nastąpi. Termin 12 miesięcy, a właściwie nie dłuższy niż 12 miesięcy, wyznacza natomiast art. 18 ust. 2 ustawy, który co również

wynika z jego wykładni gramatycznej, nie jest przepisem określającym warunki (jeden z warunków) nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, lecz przepisem wyznaczającym jedynie maksymalny termin wypłaty tego świadczenia.

Okres świadczenia rehabilitacyjnego jest zawsze określany miesięcznie, np. na trzy miesiące, na sześć miesięcy, maksymalnie 12 miesięcy. Ilekroć mowa jest o terminie miesięcznym należy przez to rozumieć 30 dni (art. 11 ust. 5 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 22 ustawy zasiłkowej). Sąd jest związany przepisami ustawy, w tym regulacjami przyjmującymi przyznawanie świadczenia rehabilitacyjnego w okresach miesięcznych, czyli 30-dniowych. Wobec tego Sąd przyznał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego do 22 lutego 2019 roku, ponieważ odwołujący miał przez organ rentowy przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okresy od 28 lutego 2018 roku do 28 maja 2018 roku (3 miesiące po 30 dni) oraz od 29 maja 2018 roku do 27 lipca 2018 roku (2 miesiące po 30 dni). Skoro, więc w tej sprawie Sąd uznał, że zasadne jest przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na dalsze 7 miesięcy, czyli 210 dni oznacza to, że ostatnim dniem, w którym odwołujący ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego jest właśnie 22 lutego 2019 roku. Skoro odwołujący pozostał niezdolny do pracy od 28 lipca 2018 roku i przez kolejne 210 dni (7 miesięcy według ustawy) to przysługuje mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 28 lipca 2018 roku do dnia 22 lutego 2019 roku. Z opinii biegłej J. S. wynika, że załączona dokumentacja i przebieg leczenia schorzenia narządu ruchu pozwalało na dzień badania przez Konsultanta neurologa (...) w dniu 02.08.2018 r, Lekarza Orzecznika (...) 14.08.2018 r i Komisję Lekarską (...) w dniu 27.08.2018 r uznać odwołującego za niezdolnego do pracy. Wnioskodawca wymagał kontynuacji leczenia farmakologicznego, rehabilitacji i dalszej diagnostyki i trudno było jednoznacznie przewidzieć dalszy przebieg schorzenia, stąd zasadne było przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres do dnia wyczerpania zasiłku rehabilitacyjnego. Również biegła z zakresu neurochirurgii A. M. we wnioskach końcowych wskazała, że odwołujący nie odzyskał od 28 lipca 2018 r zdolności do pracy i niezdolność ta trwała do wyczerpania pełnego to jest 12 miesięcznego okresu świadczenia rehabilitacyjnego. Leczenie i rehabilitacja mogły rokować odzyskanie zdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)